Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ: въ Адміністрацій „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 127. Пятниця 7 (19) Червня 1891. Рôкъ I.

Рада державна.

Дебата буджетова.

(23-те засѣдане палаты послôвъ зъ дня 17 червня). На вчерашнôмъ засѣданю палаты послôвъ вела ся на внесене пос. Плєнера нарада надъ провізоричнымъ буджетомъ яко справою наглою и ухвалено его ажь до конця липня въ другôмъ и третôмъ читаню.

Зъ порядку дневного мотивувавъ пос. Барвѣньскій свое внесене въ справѣ помочи для громадъ въ Галичинѣ потерпѣвшихъ вôдъ бурѣ и градôвъ, а пôсля справозданя референта пос. Катрайна ухвалила палата резолюцію, взываючу правительство, щобы розслѣдило справу и предложило палатѣ вôдповѣднй внесеня що-до звôльненя вôдъ податкôвъ и субвенціи державнои. Се дотыкає громады въ Галичинѣ, Шлеску, Чехіи и Тиролю

Вôдтакъ розпочалась дебата буджетова и першій забравъ голосъ міністеръ ґр. Таффе, та сказавъ мѣжь инншимъ такъ: Дотеперѣшный ходъ дебаты не принѣсъ для мене нѣякои несподѣванки. Правительство накликуючи до помиреня не хотѣло приневолювати бôльшй умѣренй сторонництва, щобы они вôдступили вôдъ свого становища и не ожидало, щобы радикальнй елементы въ палатѣ перестали воювати. Правительство не хотѣло лишь допустити до бôльшихъ конфліктôвъ, котрй тамують розвôй житя державного, а не допустити ихъ до часу, въ котрôмъ навязанй и конечнй компромісы будуть забезпеченй; зъ другоижь стороны робило оно то длятого, що нема сумнѣву, що переважна часть населеня бажає по довгихъ спорахъ спокою и домагає ся передовсѣмъ залагодженя пекучихъ економічныхъ и суспôльныхъ задачь. Правительство бажає такожь, щобы замѣсть довголѣтнои борбы настала спôльна обильна въ овочѣ праця на пожитокъ для вôтчины.

Правительство буде старати ся всѣми силами здѣйстнити цѣль высказану въ престольнôй бесѣдѣ. Стоимо теперь всѣ супротивъ новои ситуаціи парляментарнои, въ фазѣ, котрои дальшій розвôй буде зависѣти вôдъ умѣренности, політичнои розваги и вырозумѣлости партій. Розправы въ палатѣ повиннй розвивати ся спокôйно и всесторонно въ интересѣ успѣшного поступу праць законодавчихъ, а то далобы поруку довшои тревалости звязи на ґрунтѣ предметовои дѣяльности палаты. Тому то высказую мое правдиве вдоволене зъ того, що умѣренй сторонництва готовй поступати пôсля завôзваня престольнои бесѣды, що хотять важнй точки своихъ проґрамôвъ въ интересѣ цѣлости поставити на другôмъ плянѣ и сполучити ся зъ правительствомъ до спôльнои працѣ, лишаючи по можности якъ найдальше на боцѣ всѣлякй політичнй рôзницѣ. Особливожь мушу въ имени правительства повитати горячо, що одно велике сторонництво, заступаюче численныхъ выборцѣвъ нѣмецкихъ, котре доси стояло на боцѣ, теперь взяло чинну участь въ справахъ парляментарныхъ.

Долучаю до тыхъ слôвъ завѣрене, що правительство бажає дуже дальшои участи того сторонництва въ переведеню заповѣдженои престольною бесѣдою проґрамы працъ. Я переконаный, що спôльна праця того сторонництва, котре має тôлько здôбныхъ людей фаховыхъ, може лишь прискорити и бути помôчною въ залагодженю важныхъ справъ порученыхъ палатѣ. Середъ такихъ обставинъ може правительство мати надѣю, що удасть ся ему здѣйстнити проґраму престольнои бесѣды и вôдповѣсти вымогамъ цѣлои державы а тымъ самымъ поодинокихъ королевствъ и краѣвъ.

Опôсля промавлявъ кн. Кароль Шварценберґъ и полємізувавъ зъ Молодочехами, котрымъ заповѣвъ, що они незадовго выступлять зъ Рады державнои а вôдтакъ выступивъ дуже остро противъ Полякôвъ, котрымъ закидавъ, що они лишь длятого посередничать, щобы щось здобути для Галичины. Що до заявленя пос. Яворского въ справѣ вѣроисповѣднои школы, то сказавъ, що Яворскій давъ то заявлене хиба лишь въ власнôмъ имени, бо оно стоить въ яскравôй суперечности зъ заявленями, якй свого часу давъ пос. Бобжиньскій въ имени екзекутивного комітету правицѣ.

Кн. Ліхтенштайнъ говоривъ о реформахъ соціяльныхъ и економічныхъ и назвавъ антісемітизмъ соціялізмомъ клясъ середныхъ.— Піхлєръ выступавъ противъ Ліхтенштайна за его внесене шкôльне и домагавъ ся безпосередныхъ выборôвъ для громадъ сѣльскихъ. Наконецъ Жачекъ (Чехъ) полємізувавъ зъ Менґеромъ о Россіи и остерѣгавъ Полякôвъ передъ союзомъ зъ Нѣмцями. — Слѣдуюче засѣдане назначено на нинѣ.

Законъ противъ піяньства.

Правительство предложило оногды палатѣ послôвъ проектъ закона противъ піяньства, въ котрôмъ мѣстять ся ось такй важнѣйшй постановы: Всѣ шинки, въ котрыхъ продає ся горѣвка, мають бути разъ на тыждень замкненй на 24 годинъ, почавши вôдъ 5 год. вечеромъ въ суботу. Такй льокалѣ, въ котрыхъ продають ся побôчь иншихъ артикулôвъ такожь и горячй напитки хочь бы лишь въ малôй скôлькости, мусять въ бôльшй свята бути замкненй передъ полуднемъ, доки ажь по церквахъ не скôнчить ся богослужене. Число шинкôвъ буде установлене пôсля числа мешканцѣвъ. Дальше установляє проектъ кары на шинкарѣвъ и властителѣвъ отвертыхъ льокалѣвъ, котрй

13

УЛЯНА.

Полѣска повѣсть.

Й. И. Крашевского.

(Дальше).

Зъ такими думами волѣкъ ся берегомъ озера непритомный и споглядавъ то на вечѣрне небо, що починало вже вбирати ся блѣдыми зôрками, то на село, де крôзь чорнй, низькй, окопченй хаты добачувавъ свою Уляну — йшовъ такъ берегомъ озера безъ тямки того, що робить; часомъ тôлько здрôгнувъ ся судорожно, коли наглый шелестъ — перебивъ ему думу. Були се — то перелѣтаючй надъ головою дикй качки, то повзаюча очеретомъ водяна змѣя — то наполохана зъ нôчлѣгу птичка, то зновъ проминаючій повѣвъ вѣтру, що потягавъ теплый, хитавъ сухимъ очеретомъ та лозами и щезавъ десь пôдъ лѣсомъ.

Тадѣй не бачивъ нѣчого, нѣчого не чувъ. одно лишь було у него на думцѣ — одно его власне положене. Оксень вернувъ — годѣ вже бачити ея що днины — скôнчили ся, перервали ся тй розкôшнй ночи, коли то при свѣтлѣ мѣсяця вдивлявъ ся въ еи такъ повнй выразу, такъ много мовчанемъ говорячй очи

Того не мôгъ Тадѣй припустити, не въ силѣ бувъ дати тому вѣры.

— Хочь бы прийшлось не знати що зробити — я мушу еи мати, менѣ безъ неи не жити. Той хлопъ — я мушу его позбути ся. Она варта. А! вôнъ бы смѣвъ теперь доторкнути ся еи по менѣ. Вôнъ бы еи нинѣ пригортавъ до себе, а я завтра! Я мавъ бы зъ нимъ дѣлити ся! Нѣколи! нѣколи — я его — я его позбуду ся — нинѣ, завтра.

Такъ говоривъ вôнъ до себе, якъ колибъ зъ розуму зôйшовъ и йшовъ берегомъ озера, ажь пôдъ саму коршму. Въ коршмѣ чути було голосы. Мимоволѣ ставъ наслухувати и оперши ся въ задумѣ на плôтъ зачувъ кôлька разôвъ долѣтаюче до его ушей свое власне хлопами выголошене имя. Пôдôйшовъ до вôкна.

Була то якъ разъ хвиля, коли хлопы бесѣдували про покаране Уляны. Тадѣй выслухавъ все, хочь заразъ за першими словами вдарила ему кровь до головы, волосе наѣжилось, вôнъ вдаривъ рукою по чолѣ и трохи що не впавъ.

— Вôнъ знає — они знають — подумавъ собѣ, всѣ, цѣле село. — Нещасна! — Що ту почати?

Въ мѣру того якъ слухавъ розмовы и погрозъ, бравъ его нечуваный гнѣвъ, а нездержима жажда мести, що вôдзывае ся зъ глубины людского серця, кôлько разôвъ вытягнуть еи за собою пристрасти, заступила вже въ его серци и любовь и тугу. Колибъ такъ бувъ мôгъ, бувъ бы кинувъ ся на нихъ, але якась невидима сила прикувала его до мѣсця, не бувъ въ силѣ рушити ся и лишь важкій вôддыхъ, на котрый не ставало ему вже воздуха, носивъ его грудьми, пôднимавъ ними часто — а дрожача рука стискала мôцно палицю и холодна пôтнѣла.

Годѣ розповѣсти, що перейшло черезъ его голову, що дѣяло ся въ нѣй пôдчасъ тои розмовы, котру пôдслухавъ. Тысячѣ гадокъ мести, тысячѣ способôвъ, якъ увôльнити ся вôдъ тыхъ людей пересунуло ся по нѣй. А хочь Тадея можна було доси ще назвати майже чеснымъ, и хиба лишь одурѣвшимъ, то въ тôй хвили дуру половина его гадокъ кровію набѣгла, и чорнѣла ся вôдъ страшныхъ злочинôвъ. До когожь часами сатана не промовить, та не попробує въ той спосôбъ пôдмовити до злого?

Тадѣй боровъ ся зъ любовію, гнѣвомъ, жаждою мести, розпукою, жалемъ, тожь й не диво, що на верхъ тыхъ филь выплывали страшнй гадки, котрыхъ самъ жахавъ ся — а позбути ся ихъ не бувъ въ силѣ.

Такъ мучивъ ся вôнъ страшно пôвъ години, котру перестоявъ въ гнѣвѣ и якъ бы остовпѣлый пôдъ вôкномъ коршмы. Коли люде почали въ конци першій разъ збирати ся выходити, скочивъ Тадѣй въ недалекй буряны надъ озеромъ и безъ тямки того, що робить, гнаный тымъ самымъ неспокоемъ, що пригнавъ

пянымъ людемъ або недолѣткамъ продають горѣвку. Кождый, кого зловлять пянымъ въ шинку або на улици, буде караный арештомъ до одного мѣсяця. Хто бувъ вже три разы караный за піяньство, тому можуть власти політичнй заказати ходити черезъ оденъ рôкъ до шинкôвъ и гостинниць. Коли, хтось въ якôмсь шинку чи гостинници бувъ виненъ за горячі напитки выносячй менше якъ 5 літрôвъ, а шинкарь зборгувавъ бы ему знову хочь такожь менше якъ на пять літрôвъ напитку, то его грошѣ пропадають и вôнъ не може за нихъ позывати, анѣ не може ихъ пошукувати собѣ на иншихъ довгахъ.

Цікльоны въ Галичинѣ.

Про другій цікльонъ зъ дня 9 с. м. наспѣли ще такй вѣсти: Въ Тернопôльщинѣ лютилась того дня воздушна труба зъ градомъ, хочь рѣдкимъ, але великимъ, бо деякй груды важили вôдъ 9 до 14 декабр. Въ Красôвцѣ вырвало спорый кусень лѣса зъ коренемъ. Двѣ стирты занесло не знати де. Въ Березовици спустошенє такъ страшне, що годѣ описати. Трое дорослыхъ дѣтей межи 14 а 16 рокомъ житя забитыхъ, а пораненыхъ надъ 30 осôбъ. Одна дѣвчина мае кулею градовою розбиту голову, тяжко буде еи уратувати. Згинуло 11 штукъ худобы, крôмъ овець. Зъ якихъ 40 дахôвъ позрываныхъ; старй дерева зъ коренемъ вырывало; копя въ воздусѣ занесло на чверть милѣ до Петринова. Труба выглядала зъ далека, якъ хмара дуже чорна, сягаюча землѣ, въ видѣ вазона, а у споду еи якъ бы курило ся або палило.

Въ Озѣрнôй и въ околици падавъ пополудни 9 с. м. сильный градъ и поубивавъ богато ягнятъ, гусей, качокъ и т. п. Хочь градъ падавъ лише чверть години, а буря и злива тревала лише пôвъ години, то таки шкоды въ поли величезнй. Декотрй ланы треба буде скосити на пашу.

Зъ новѣйшихъ вѣстей про сей цікльонъ маемо ще такй до занотуваня: Шкода, якои наробила буря дня 9 с. м. въ Пониквѣ пов. бродского выносить около 40.000 зр. Въ селѣ розвалила буря около 60 хатъ и всѣлякихъ будынкôвъ. Селянина Тимка Венедика убила тополя, котру буря повалила. Семилѣтну дитину селянина Николы Грициишиного вхопивъ вихоръ разомъ зъ колыскою и понѣсъ на кількадесять крокôвъ далеко. Дитину знайдено опôсля неживу. Дальше покалѣчило селянъ: Данила Болѣйчука, Маланку Щудлякъ и Федька Грициишиного. Въ дворѣ ґр. Борковскои наробило шкоды на всѣхъ будынкахъ а въ садѣ и алеи повырывало мало що не всѣ дерева зъ корѣнемъ.

Третій цікльонъ зъ дня 10 с. м. перейшовъ черезъ околицѣ Старого мѣста, Мостиска, Яворôвъ и сягнувъ знову кôнцемъ ажь по Тернопôль. За третымъ разомъ розпочалась буря вôдъ Лютовискъ межи 3 а 4 год. рано и перейшла селами Липє, Быстре, Мшанець, Галôвку, Плоске, Тиху, обѣ Нанчôвки, Потôкъ, Бѣличь и и. Повыбивало засѣвы бôльше якъ на половину, по хатахъ вôкна, стѣны пооббивало декуды, якъ бы топоромъ понадрубувавъ. Люде що лише вышли зъ худобою въ поле та не мали часу и втечи. Градъ многихъ поранивъ, або поробивъ знаки синй по тѣлѣ величины чотирохъ крейцарѣвъ. По селахъ сумъ великій. Громады доносять до староства и просять о переведенє ліквідации шкоды.

Зъ Конева пов. старомѣского доносять такъ про бурю: Градъ падавъ величины курячого яйця и не лише вытовкъ всѣ засѣвы, ярй и озимй, бараболю, капусту и въ загалѣ все въ поли, городахъ, але ще и забивъ кôлькоро людей та поубивавъ множество дробу и дикои птицѣ; по поляхъ можна десятками знайти всѣлякихъ поубиваныхъ птахôвъ. Найстаршй люде не памятають такои тучѣ.

Въ мостискôмъ повѣтѣ пересунулась буря слѣдуючими селами: Боленовичѣ, Томановичѣ, Лютковъ, Ганковичѣ, Мышлятичѣ, Крышовичѣ, Чижки, Пакость, Стрѣльчиска, Буховичѣ, Закостелє, Мостиска, Завада, Ляшки, Рудники и Арламôвска воля. — Зъ Боленович пише оденъ очевидець про бурю такъ: Около 5 год. рано надтягнула зъ заходу чорна хмара, звернула на полудневый заходъ и прийшла надъ наше село. Градъ засыпавъ нивы, котрй до теперь красно выглядали, падавъ зъ чверть години, а коли я вийшовъ въ поле не бачивъ анѣ одного стоячого стебла, все поломанє, зъ жита нѣчо не осталось, на пшеницю мала надѣя, хиба де четверта часть лишить ся, овесъ и ячмѣнь такожъ дуже ушкодженй, а команицю посѣкло та якъ валкомъ столочило. Словомъ, сумне нещастє. Люде не тлмлять такого граду. Якъ далеко хмара засягнула, не знаю.

Зъ Верблянъ доносять знову — такъ: Страшна буря зъ дрôбнымъ градомъ лютилась у насъ дня 10 с. м. Було се около въ пôвъ до 6 зъ рана. Буря тревала лише якихъ пять мінутъ, але сей часъ выстанувъ, щобъ лишити по собѣ слѣдъ на довго. Кôлькадесять вывернеыхъ и сильно ушкодженыхъ будынкôвъ, а поваленыхъ и поломаныхъ деревъ кôлька сотокъ. Такъ н. пр. на приходствѣ звалила буря кôльканацять деревъ, межи ними 80-лѣтнй липы и клены и величезного граба. Злива пошкодила найбôльше гречцѣ и коноплямъ. Але шкода въ поли есть далеко бôльша, якъ на господарскихъ обôйстяхъ.

Конець сеи бурѣ, якъ вже сказано сягнувъ ажь до Тернополя, де того дня але вже по полудни зôрвало дахъ зъ млына Ґалля. Шкоду, яку буря наробила въ Мостискахъ и 15 сусѣднихъ селахъ обчисляють на 300.000 зр. Въ Красôвцѣ въ Тернопôльщинѣ отаксовано шкоду на 51.035 зр.

Подобнй бурѣ були не лишь у насъ але майже и всюды въ Европѣ, въ наслѣдокъ чого теплота майже въ цѣлôй Европѣ значно зменшилась. Въ пятницю тамтого тыждня падавъ на Моравѣ снѣгъ. Въ Альпахъ були морозы. На горѣ Зонблікъ було ажь 12 степенѣвъ, на Обірѣ 5 на Шенберґу 2 степенѣ морозу. Въ горѣшнôй Баваріи було въ пятницю въ ночи лишь 2 степенѣ тепла, въ заходнôй Австріи 4, а въ Парижи такожь лишь 4. Метеорольоґи заповѣдають, що холодъ и дощъ потягнуть ся ще кôлька днѣвъ а вôдтакъ ажь значно потеплѣе.

Перегладъ политичный.

Ліберальна праса повитала вчерашне заявленє ґр. Таффого о утвореню бôльшости парляментарнои при помочи лѣвицѣ, зъ радостію, але обговорюе его ще зъ великою резервою.

Закидъ зробленый кн. Шварценберґомъ пос. Яворскому бувъ вчера предметомъ довгои нарады въ Колѣ польскôмъ але нарада була тайна и результатъ еи незвѣстный.

Зачувати, що міністеръ фінансôвъ хоче при реформѣ податкôвъ обнизити стопу процентову податку домово-чиншового и завести вôдписанє податкôвъ, коли не можна чиншу стягнути.

Pol. Corr. доносить, що анґлійскій посолъ въ Римѣ льордъ Дифференъ перебувае теперь въ Лондонѣ, щобы тамъ выробити для Италіи помôчь Анґліи на случай вôйны зъ Францією. Вôдъ того робить Италія зависимымъ свое дальше приступленє до тридержавного союза.

Новинки.

— **Перенесеня.** Н. Намѣстникъ перенѣсъ практиканта концептового ц. к. Намѣстництва, Казимира Чальчиньского зъ Львова до Нового торгу.

— **Инструкторомъ для управы тютюну** въ Коломыйщинѣ установивъ Выдѣлъ краевый въ порозумѣню зъ товариствомъ управы тютюну п. Игнатія Якубовского.

— **Испытъ зрѣлости** въ мужескôй семинаріи учительскôй въ Ряшевѣ здали слѣдуючй пп.: Холева Францъ,

---

его сюды, пôйшовъ чимъ скорше до двора, стративши и розумъ и память та не въ силѣ навѣть спромогти ся на якусь раду, на сталє рѣшенє, на дармо бивъ ся зъ горячими думками, зъ котрыхъ не було нѣ наслѣдкôвъ нѣ дѣла.

Вже бравъ за клямку вôдъ дверей, коли въ переднôй комнатѣ зачувъ голосы. Пристанувъ знову неспокôйный.

Якôвъ розмавлявъ зъ паномъ економомъ Линовскимъ.

— Ой дуже змѣнивъ ся, казавъ Якôвъ, и то такъ скоро — несподѣвано.

— Ну, але теперь не гôршій?

— Та нѣ, ще лѣпшій, вôдповѣвъ Якôвъ — можнабъ ему й кôлки на головѣ тесати — разъ въ разъ бѣгае та бѣгае, якъ пострѣленый.

— То польованє якъ давнѣйше.

— На серну — сказавъ Якôвъ зъ осмѣхомъ, та знаю навѣть на яку.

— Ну?

— Хибажь то вы й не догадуетесь — хто ту въ селѣ найкрацій. — Тажь то и вы острили зубы и колибъ такъ не жѣнка...

— А! а! то вы про Уляну говорите — ну! дивѣть ся! гарну собѣ вышукавъ. Та чи таки на правду?

— Коли я кажу — позвольте, пане, табаки. Добра?

— Не зла.

— Пиньска.

— И то певно про Уляну?

— Певно, коли я вамъ кажу, але що намъ до того, а впрочôмъ намъ то не вадить.

— Отже цѣлый свѣтъ вже о тôмъ знае, сказавъ Тадій до себе зъ гнѣвомъ — и влетѣвъ наразъ до передной комнаты.

Розмавляючй стали трохи въ клопотѣ, табакерка сховала ся, вôнъ ледви кинувъ на нихъ окомъ.

— Вы, пане Линовскій, дасте менѣ завтра рахунокъ. — Якове! свѣти!

— И вийшовъ.

— Панъ чогось недобрый, — шепнувъ Якôвъ, ховаючи табекерку до кишенѣ.

— Не дивота, — чоловѣкъ вернувъ, сказавъ економъ, але вже я тому зараджу, выправлю его знову де зъ лихомъ — подобрѣйшае.

Тадееви цѣлу нôчь лишь одно було на думцѣ — якъ позбути ся чоловѣка — якимъ свѣтомъ здобути ту жѣнку и то разъ на все. На его зажурену голову насувались чимъ разъ бôльше дикй, чимъ разъ труднѣйшй до сповненя думки. Разъ хотѣвъ помстити ся страшно на хлопахъ, то знову думавъ зъеднати ихъ лагôдностію, заткати имъ губы заплатою — то вôдтакъ вхопити еи и втѣкати далеко. Але все то були тôлько гадки, що перелѣтали по головѣ якъ тй ластôвки по небѣ.

Однакожъ они не переставали крутитись по мозку, доки ажь сонъ якъ бы зъ горячки не затуливъ ему очей по пôвночи, хочь сонъ тôй мучивъ Тадея такъ само, якъ мучило его и на явѣ. Сонъ бувъ лишь дальшимъ, страшнѣйшимъ продовженемъ тыхъ мукъ на явѣ, хочь вôнъ нѣчимъ не спутаный, знимавъ ся вызше вôдъ нихъ, сильнѣйше, хочь чудный, помотаный, вказувавъ рôвночасно побôчь себе золотй картины минувшости и похмуру будучности — и небо и пекло, и спокôй и розпуку, и вчера и завтра, и все, що за житя найсильнѣйше зворушило мозокъ.

Збудивъ его ранокъ и цвѣренькане птичокъ пôдъ вôкномъ; ледви почувъ ся въ дѣйствôмъ житю, ледви свѣтло дня вдарило его въ очи, якъ наразъ пригадало ся ему все вчерашне и выяснило ся цѣле его положенє. Однакъ и найпристрастнѣйшій чоловѣкъ есть зовсѣмъ инакшій въ день, а инакшій въ ночи.

Неоспорима то правда — що вплывъ дневного свѣтла змѣняе навѣть чувства и гадки, придаючи до нихъ встыдъ. Чоловѣкъ хоче самъ передъ собою скрыти наготу свого тѣла, глядить фіґового листя; листемъ тымъ то гадки, котрыми прикрывае иншй нагй до ночи. Свѣтло здержуе чувства, обмежуе гадки первороднымъ встыдомъ. Инакше бачимо рѣчи за дня, а инакше по ночи; въ день менше навѣть вôдваги, бôльше розуму, пристрасти слабнуть, чоловѣкъ стыгне. Смѣшно то може и пониженючо для бѣдной людины, що она рабомъ на-

Дѣспевачъ Тома, Ґузикъ Иванъ, Гризецкій Адольфъ, Колодѣй Францъ и Клакъ Максимъ. Оденъ матуристъ вôдпавъ зъ нѣмецкого языка на два мѣсяцѣ.

— Испытъ зрѣлости вôдбувъ ся въ ґімназіи сяноцкôй пôдъ проводомъ инспектора Германа. До испыту зголосило ся 13 ученикôвъ Русинôвъ, зъ тыхъ 11 публичныхъ а двохъ приватистôвъ. Зъ добрымъ успѣхомъ вложили испытъ: Венгриновичь Володимиръ, Дурбакъ Савинъ, Завадовскій Игнатій, Копистяньскій Михайло (зъ вôдзначенємъ) Копистяньскій Орестъ, Ладижиньскій Алексаядеръ, Палагицкій Иванъ, Романецъ Григорій, Савчинъ Николай, Сембратовичь Людомиръ (зъ вôдзн.), Скромида Илья и Турчмановичь Иванъ. Оденъ одержавъ поправку.

— Чому Русинôвъ стало бôльше на свѣтѣ? Се пытанє порѣшивъ ажь статистикъ вѣденьскои Allg. Ztg. котрый довѣдавшись зъ послѣдной конскрипціи, що въ Галичинѣ єсть 2,832.043 Русинôвъ а лишь 2,792.444 людей гр. кат. обряда, призадумавъ ся надъ симъ зъявищемъ статистичнымъ и заразъ вынайшовъ єго причину: „Фактъ сей — каже вѣденьскій статистикъ — поясняєсь тымъ, що жиды по селахъ признали ся по найбôльшôй части не до польского, але до руского языка товарискогоˮ На пôдставѣ такъ поясненого факту прыйшовъ вѣденьскій статистикъ до выкрытя другого факту, а то, що въ Галичинѣ стало вôдъ дня 31 грудня 1890 р. изъ 772.213 жидôвъ ажь 100.000 Русинами. Забувъ лишь бѣдачиского, що въ Галичинѣ суть Русины и латиньского обряда, а Русины, видко такожь не знали, що маютъ ажь только братôвъ мойсеєвого вѣроисповѣданя.

— Нещасна пригода лучила ся въ Угриновѣ повѣта сокальского. Дня 5 червня направляли люде зъ Угринова дорогу, що веде по пôдъ гору. До обвислои стѣны горы приблизило ся 5 дѣвчатъ не перечуваючи нѣякого лиха. Наразъ стѣна усунулась и засыпала ихъ землею. Други робôтники кинули ся на помôчь, але не встигли всѣмъ уратувати житя. Троє дѣвчатъ убила земля на смерть.

— Сумный случай ставъ ся въ Грибовичахъ пôдъ Львовомъ зъ початкомъ мѣсяця цвѣтня с. р. и ажь закôнчивъ ся оногды передъ львôвскимъ судомъ карнымъ. Яко обжалованый стававъ передъ судомъ молодый, 18-лѣтный учитель сѣльскій Іосифъ Майоръ, котрый такъ побивъ ученика въ школѣ пôдчасъ науки, що той ажь въ наслѣдокъ того померъ. Майоръ казавъ 11-лѣтному хлопцеви, Андрухови Олешкевичеви, подѣлити 12 на двѣ части, а коли той не умѣвъ, то Майора взяла така злость, що вôнъ вдаривъ хлопця кôлька разôвъ рукою въ лице, вôдтакъ бивъ тростиною а на конець вхопивъ за волосє и товкъ головою о лавку такъ, що розтявъ хлопцеви губы и выбивъ 5 зубôвъ. Андрухъ вернувши домôвъ запедужавъ тяжко, дôставъ вôдъ покалѣченя зараженя крови а крôмъ того запаленє мозку и лехкихъ и въ кôлька днѣвъ померъ. Лѣкарѣ судовй сконстатували, що смерть хлопця наступила въ наслѣдокъ побитя а трибуналъ переслухавши яко свѣдкôвъ 17 ученикôвъ зъ Грибовичь засудивъ Майора на 5 мѣсяцѣвъ арешту.

— Розбоѣ въ Добромили. Жидôвска господарка въ Добромили веде ся видко чимъ разъ красше, коли тамъ розбоѣ множать ся зъ кождымъ днемъ, а рада громадска не знає вже що робити та кличе ц. к. Прокураторію на помôчь. Нема дня, щобы тамъ не було бѣйки, розбою та якоись напасти на невинныхъ людей. Ось и 9 с. м. приведено до маґістрагу, якъ разъ пôдчасъ засѣданя рады страшно побитого и покервавленого хлопця, щобы єго оглянувъ мѣскій лѣкарь. Хлопець той вытявъ собѣ бувъ зъ корча на окописку, чи коло него пужало до батога и зато такъ єго жиды збили, що мало духа зъ него не выпустили. Рада не знаючи вже що робити ухвалила таку постанову: Рада постановляє вôднести ся до Прокураторіи державнои зъ просьбою а переведенє карного слѣдства въ справѣ повтаряючихъ ся розбоѣвъ, якихъ допускають ся жиды на спокôйныхъ жителяхъ мѣста, въ цѣлы выкрытя причинъ, задля якихъ служба поліцийна и сторожа нôчна не сповняютъ вôдповѣдно своихъ обовязкôвъ. Гарнажь то господарка жидôвска!

вѣть денного свѣтла — але оно такъ. Рѣдко допускають ся люде злочинôвъ за дня, по тверезому; рѣдко смѣлыхъ, зухвалыхъ учинкôвъ при свѣтлѣ сонця; за те пôчь то мати дивныхъ постановъ и величезныхъ намѣренъ.

Зовсѣмъ вже инакше и далеко холоднѣйше дививъ ся Тадѣй на свое положенє въ день. Почувъ, що вôнъ панъ, почувъ, що Уляна крѣпачка, почувъ свою силу, ихъ немôчь. Ставъ розумувати. Одно зъ двохъ, сказавъ, або забрати еи вôдъ чоловѣка явно, на перекôръ всему, або обшити себе тайною такъ, щобъ єи нѣхто не розôбравъ, щобы то, що люде вже знають, выдало ся всѣмъ брехнею. Однакъ се неможливе, отже тамто перше. Перше трудне а до того й небезпечне. Щожь дѣяти? думавъ. А голосъ зъ глубины говоривъ ему зъ тиха:

— Ждати, ждати! може що змѣнить ся, може прийде що тобѣ на думку!

А невмолимый розумъ додавъ по першій разъ:

— Може тобѣ навѣрить ся та й покинешь!

Въ такôмъ душевнôмъ настрою прокинувъ ся Тадѣй и велѣвъ Якову приладити все до польованя, сподѣвавъ ся, що выправою зъ дому обманить по давному людей, себе одурить. — Рушивъ зъ псами въ лѣсъ, але не гадавъ зовсѣмъ полювати. Мимохôть вертавъ поволи зъ поступомъ дня знову до тои горячковои, пристрастнои бурѣ, яка пронесла ся надъ нимъ вчера.

(Дальше буде.)

Вечѣрина.

Пôдземне мѣсто. Ґазета „Кавказъ" доносить, що недалеко мѣста Керкі, въ середной Азіи, вôдкрыто печеры, котрѣ становлять входъ до пôдземного мѣста. Пôсля знайденыхъ монетъ, можна истнованє сего мѣста вôднести до часôвъ Сассанідôвъ. Якъ „Кавказъ" пише, то не иде ту о якйсь розвалины лише о цѣлый лябіринтъ ходникôвъ й помешкань, котрый розтягаєсь на кôлька кільометрôвъ и де можна знайти єще теперь найрôзнороднѣйшй домашнй приряды. Суть тамъ улицѣ головнй и побôчнй та пляцы а коло высхлыхъ зборникôвъ водныхъ пôднимають ся домы (коли пôдземнй комнаты такъ назвати можна) на три поверхи высокй. Покладъ земный складає ся зъ сталяктитôвъ и алябастру а при яснôмъ освѣтленю выглядає все дуже гарно. Пôсля оповѣдань Бухарцѣвъ, знаходили тамъ давнѣйше дуже богато золотыхъ та срѣбныхъ монетъ а и теперь ще де неде подыбують ся. Правдоподôбно служило се мѣсто якомусь культурному племени за охорону пôдчасъ нападôвъ кочôвничихъ. Правительство туркестаньскои области наказало хоронити се мѣсце а московске археольоґічне товариство вышле туды въ лѣтѣ комісію спеціялістôвъ для розслѣдженя бухарского пôдземного мѣста.

Штука, наука и література.

„Зорѣ" илюстрованого літературно-наукового письма для родинъ ч. 11 мѣстить въ собѣ: Соняшный промѣнь, (повѣсть Василя Чайченка). Маруси Заньковецкôй (стишокъ А. Бобенка). Хочь далеко такъ ходить легко, (стишокъ Охрима Варнака). На огнище проґресу (Михайла Обачного). Поезіи: Люта доля (Данила Млаки); Зъ весною (Василя Рôленка); На городѣ (М. Загôрнѣ). Історія літературы рускои (Ом. Оґоновского); Проща (конець — Бориса Познаньского). Оповѣстки и критичнй замѣтки. Марія Заньковецка (зъ портретомъ). Дѣяльнôсть нашихъ товариствъ. Нашй илюстраціи (Вôдзнака руского товариства спѣвучого „Львôвскій Боянъ"). Література и штука. Театръ. Музика. Зъ теки гумористичнои. Бібліоґрафія (подає Василь Лукичь).

„Дзвôнка" ч. 11 мѣстить въ собѣ: Веснянька, стихъ А. Глѣбова. Казка про сонце та єго сына, Днѣпровои Чайки. Пригоды Донъ Кіхота, зъ испаньскои повѣсти переробивъ Миронъ. Племя Синґалезôвъ у Львовѣ, зъ илюстраціею. Записки школяря, за Амічісомъ переказує Шумило. Загадки и жарты Дѣдуся Кенира. Загадкова напись, ребусъ, задачѣ и т. п.

---

† Посмертнй вѣсти.

Юліянъ Нижанковскій, бувшій директоръ рустикального банку, померъ дня 17 н. ст. червня въ 53 р. житя у Львовѣ. Вѣчна ему память!

Вôдозва

до Всечестныхъ Отцѣвъ духовныхъ повѣту Стрыйского и сусѣдныхъ.

Выдѣлъ политичного товариства „Пôдгôрска Рада" въ Стрыю, просить всѣхъ Веч. Отцѣвъ духовныхъ давного округа Стрыйского, щобы зволили ласкаво розглянутись въ своихъ приходахъ, и повѣдомити якъ найскорше пôдписаный Выдѣлъ, чи знаходять ся въ селѣ довжники банку рустикального? кôлько ихъ? и якй претенсіи банкъ до нихъ пôдносить? а такожь, на скôлько тй претенсіи дали бы ся стягнути?

Выдѣлъ „Пôдгôрскои Рады" постановивъ справу довжникôвъ рустикального банку взяти пôдъ розвагу, та може удасть ся придумати яке средство ратункове, щобы примусове стягненє тыхъ довгôвъ, не упало новымъ елементарнымъ нещастємъ на наше бѣдне селяньство. Коли покажесь потреба, Выдѣлъ „Пôдгôрскои Рады" скличе вѣче повѣтове, щобы тую важну справу, вразъ изъ иншими, пôддати загальному обговореню.

Можна сподѣвати ся, що наше народолюбне духовеньство щиро займе ся тою справою и допоможе Выдѣлови „Пôдгôрскои Рады" до сповненя тои задачѣ.

Вôдъ Выдѣлу „Пôдгôрскои Рады" въ Стрыю.

Дня 16 н. ст. червня 1891.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

19 червня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·75 10·50	9·50 10·30	9·— 10·15	9·80 10·50
Жито	7·30—8·—	6·75—7·65	7·20—7·60	7·50—8·10
Ячмѣнь	6·25—7·—	6·——6·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·50—7·70	7·——7·25	6·40—6·75	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.50 13.50	12·50 13.25	12·25 13·30	13·—14·—
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	13·—15·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 18·— до 19·50 зл.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 18 червня. Є. Вел. Цѣсарь выѣде въ суботу до Пятицерковь, а зъ вôдси до Реки на два днѣ и верне дня 29 с. м. назадъ до Вѣдня. — Кн. Фердинандъ Болгарскій бувъ вчера на авдієнціи у Цѣсаря.

Мадритъ 18 червня. Якійсь чоловѣкъ забивъ вчера штилетомъ вояка, стоячого передъ палатою королевои въ Аранхуецъ.

Базилея 18 червня. Вчера вôдбувъ ся похоронъ нещасливыхъ жертвъ катастрофы на юрайской зелѣзницѣ. Припускають, що въ рѣцѣ найде ся ще 140 трупôвъ.

Ню-Йоркъ 18 червня. Въ Йова влетѣвъ цѣлый поѣздъ зелѣзничій до рѣки; двѣ особы згинули а 30 єсть покалѣченыхъ.

Прага 18 червня. Середъ коней трамваєвыхъ выбухла тутъ инфлюенца.

Парижъ 18 червня. Въ процесѣ мелінітовôмъ засудивъ судъ Тірпена, Тріпонета и Фесселєра на 6 а Февріера на два роки вязницѣ, а крôмъ того на значнй кары грошевй.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоить 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрî частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

АПТЕКА ПÔДЪ „СРЕБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Знамениті средства до консервованя зубôвъ и яселъ о удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именни

Порошокъ до зубôвъ салициловый и зъ руты надає зубамъ снѣжну бѣлôсть и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настой на зѣляхъ антисептичныхъ, а также и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усуває зъ неи непріятный смакъ, а также забеспечує ясла передъ всѣми **слабостями.**

ГАЛИЦКІЙ

БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

почавши ôдъ 1 лютого 1890 поручає

4% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 30 дневымъ выповѣдженьемъ.

3½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 8 дневымъ выповѣдженьемъ всѣжє знаходячі ся въ обѣзѣ

4½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 90 дневымъ выповѣдженьемъ, будуть опроцентованû почавши ôдъ дня 1 мая 1890 по 4% зъ дневымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. **Дирекція.**

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

аптикарь у Львовѣ (улиця Жолкôвска, побôчь рампы

поручає:

Нервотонъ.

Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, ихіосъ и параличахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

Подяка. Добротвôръ, 13 марта 1890.

Вп. Брониславъ Виткевичь, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Передъ кôлькома лѣтами черезъ апопльексію утративъ я силу въ правôй руцѣ, що тымъ тяжше мя дôткнуло, що зъ причины того мусѣвъ я покинути выгôдне мѣсце яко официялиста приватный и зôставати зъ моєю родиною безъ найменшои помочи.

Въ моихъ терпѣняхъ уживавъ я найрозличнѣйшихъ средствъ, якû менѣ тôлько раджено, но все на дармо.

Доперва уживанье черезъ довшій часъ **„Нервотону“**, препоручуваного въ анонсахъ **„Календаря здоровя Леопольда Литыньского“**, доказало чуда! Ото теперь рушаю рукою якъ давнѣйше. Дякую Вамъ Пане, що своимъ чудеснымъ средствомъ стали вы найбôльшимъ добродѣємъ терпячихъ людей. Антоній Новаковскій.

„Реґуляторъ“

Въ нестравности, нежитахъ жолудка, жолтачцѣ и гемороидахъ лѣкъ найпевнѣйшій и не зрôвнаный. Розпускає фльеґму, реґулює и побуджає травленье, гоить раны жолудка, зтягає соки нездоровû, справляє лагôдный ôдхôдъ и дає добрый апетитъ.

Цѣна пуделка вразъ зô способомъ ужитя 35 кр. в.а.

Грудні зѣля Д-ра Зебургера

противъ кашлю, душности, нежиту и т. п.

Цѣна фляшки 20 кр.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручає выпробованû и за скуточнû узнанû

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знамениті въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, также въ початкахъ хоробы радикально убиваючû бактеріи. — **Цѣна пуделка 1 злр.** (Зô способомъ ужитя.)

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевыхъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Велике число узнань и подякъ, позваляє менѣ запоручити, що дешеве се домове средство лѣчить всякû, хотьбы застарѣлû зъ давныхъ лѣтъ ревматизмы.

Цѣна фляшки 60 кр. в. а. (зô способомъ ужитя.)

Подяка. Всч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшû слова подяки за Вашь дѣйстно чудесный *Excelsior*. Страшнû терпѣня, якû выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгû лѣта треваючû болѣ въ костяхъ нôгъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôднятû, по нелертю кôлькохъ фляшокъ **„Excelsior“**-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане тревати буде якъ довго жити буду, а першимъ єи ôдгомономъ най будуть тû слова моєи подяки.

Краковъ, 16 лютого 1891.

Антоній Гордыньскій.

Прошу адресовати **В. Виткевичь,** аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

ЗАКЛАДЪ

ДИЕТИЧНО-ГИҐІЕНІЧНЫЙ

ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

у Львовѣ,

Канторъ при улици Валовôй ч. 14.

поручає **францускій кураційный**

COGNAC

по **3** зр. а. в. фляшка.

MALAGA

въ оригінальныхъ фляшкахъ ¾ літров. по 2 зр. 60 кр.

Замовленя на провинцію залагоджують ся ôдворотною почтою.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.